

Политички тајфун по имену „Медведев“ протутњао је кроз Београд, а Србија је остала да се пресабира и анализира последице.

И ма колико се неки трудили да умање значај Медведевљеве посете, или да му макар припишу локални карактер, свако ко је прошле недеље, а нарочито 20. октобра, иоле пратио светске медије не може имати никакве сумње око тога да је у питању био политички догађај глобалних размера. Уосталом, не постаје се тек тако прва вест на Си-Ен-Ен-у. У сваком случају, још и пре него што се руски председнички „иљушин“ спустио на сурчински аеродром, по српским реформским медијима кренула је операција „контроле штете“.

„Само без превише емоција“, поручивали су са свих страна, и то они који са врућим емоцијама чекају сваки нови рутински извештај Европске комисије и сваку изјаву Олија Рена.

Од организације, до извештавања и ТВ режије, као да је све било усмерено на то да се од српске и светске јавности што је могуће више прикрију размере српско-руских симпатија и природа емоција са којима је апсолутно највећи део Србије дочекао руског председника. Наравно да у данашњим условима безбедност високих страних званичника мора бити на првом месту. Али ако је Џорџ Буш Млађи могао да урони у одушевљену албанску масу у Тирани, можда је и Медведев могао преживети неки ближи, макар и контролисани сусрет са Београђанима. Али, не. Као да је, ваљда због неугодне аналогије, по сваку цену требало избећи да из Београда у свет оду сцене масовног одушевљења.

Да Медведев није стигао у Београд, млађе генерације Срба не би знале да ли је тог 20. октобра 1944. српска престоница ослобођена или окупирана. Да руски Гаспром није купио НИС, не бисмо сазнали да није добро да се распродаје национално богатство и „народна имовина“. Да нам Русија није одобрила кредит од милијарду долара, не бисмо знали да се не ваља претерано задуживати, да кредити морају да се враћају и да нас

узимање кредита доводи у потчињени положај у односу на оне од којих кредите узимамо.

Наравно да ствари најчешће нису тако једноставне и да – поготово српска – ситуација скоро никада није црно-бела. Али је лицемерје дела овдашње јавности збиља неподношљиво и бескрајно. Годинама слушамо како Русија, заправо, „није заинтересована“ за овај регион и како се то најбоље види по одсуству руских компанија и руских инвестиција у српску привреду – а при томе се све време тим компанијама и инвестицијама систематски подмећу ноге и чини све да се оне из Србије истисну. Када кажемо да не треба по сваку цену и без плана распродавати национално богатство, кажу нам да је такав став глуп и „конзервативан“. А када руски капитал, упркос свим препрекама, почне да улази, е онда се неки (односно, ти исти) сете „економског патриотизма“ и крену да богораде како ће Руси да нам „покупују све живо“.

Историја је, уче нас, генерално небитна и оптерећујућа ствар – осим уколико се из ње може напабирчити понешто о томе како су нас „Руси увек издавали“ и како нам „никад нису помогли“. Зато се из векова историје српско-руских односа обавезно мора апострофирати сан-стефанска епизода и наравоученије како су нас Руси продали и како су одувек „више волели Бугаре“. А када поменемо Косово, 1999. и НАТО бомбардовање, готово тријумфалистички се напомиње како нам, ето, ни ту нису помогли и „нису спречили независност Косова“ – уз циничан закључак да „свако гледа своје интересе“.

Али чак и да је тако. Чак и да се у животу и политици заиста све своди само на голи интерес и рат свих против свих, чак и да се заиста могу искључити емоције и сећање на заједничку прошлост, борбу и страдање. Чак и ако превидимо чињеницу да је Русија неколико векова била једини ослонац и највећи гарант српског народног опстанка под отоманском империјом и заштитник српских интереса и српске аутономије у односу на отоманску власт (отприлике, управо као што су сада САД заштитник косовских Албанаца). Ако занемаримо да је, напokon, зарад Србије, Русија неспремна ушла у Први светски рат и гурнута у метеж Октобарске револуције. Ако заборавимо да су чак и у тим, и по Србију и по Русију црним деведесетим годинама прошлог века Москва и њени представници у „међународној контакт групи“ ипак били какав-такав ослонац и заговорник српских позиција. Елем, чак и тако, чисто рационално посматрано, опет је немогуће изједначити онога ко нас, рецимо, напада, бомбардује и одузима нам део територије и онога који од тог напада, бомбардовања и комадања покушава да нас – макар и недовољно успешно – заштити.

Српски министар спољних послова је у праву када каже да је после ове посете руског председника Србија „политички, економски и регионално јача“. Надам се само да овдашњим властима неће пасти на памет да сада ову руску карту и несумњиву наклоност Москве користе као пуки жетон ради убрзања својих „европских стремљења“ јер би то био најсигурнији начин да останемо и без једног и без другог, тј. да изгубимо руску подршку, а да при томе не унапредимо бог зна колико ни своје евро-перспективе.

Све у свему, наравно да посета Медведева, ма колико историјска и значајна, неће и не може решити све наше проблеме. Напросто, постоје ствари које морамо решити сами са собом и где нам, уколико се сами не саберемо и не засучемо рукаве, не може помоћи ни Русија, ни Америка ни господ бог.